

[Sønderup.]

ring, havde netop i Dag Udsigterne for at genvinde den omtalte Levestandard været meget daarligere, end Tilfældet heldigvis er, fordi Socialdemokratiet er ude af Stand til at føre en beskæftigelsesmæssig Politik, som i fuldt Maal sikrer, at Arbejdet kommer til at foregaa inden for de produktive Erhvervsomraader. De Herrer kan, saa meget de vil, tale om deres Interesse for Produktionen; det bliver stort set kun til kønne Ord, thi hver Gang Kravene lyder fra Fagforeningerne og fra det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen om højere Arbejdsløshedsunderstøttelse, om Igangsættelse af offentlige Arbejder, er de naadesløst henvist til at give efter. Men at give Køb paa disse Omraader under de nuværende Forhold er ensbetydende med, at Produktionen bliver mindre; den fremmes nemlig ikke i et Kapløb om at overbyde hinanden i Henseende til forhøjede Understøttelser og Iværksættelse af offentlige Arbejder. Hvor var det let for Socialdemokratiet i de gode gamle Dage, da man var ene om at føre Overbudspolitik! Og jeg kan egentlig godt forstaa, at det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft i den Tale, han forleden holdt i Odense, netop dvælede ved og drømte sig tilbage til de skønne Tilstande, man havde haft i salig Staunings Tid.

I en i økonomisk Henseende vanskelig Tid udbyggede vi yderligere vor sociale Lovgivning saaledes, at det betød en væsentlig Forbedring, især for de gamle; det skete ogsaa for Arbejdsløshedslovgivningens Vedkommende, saaledes at vi, selv efter at nogle af de Ting, der var sat ind under Hensyn til de særlige Forhold, var fjernet — og selvfølgelig maatte de fjernes, naar normale Tilstande indtraadte —, dog stod med en Arbejdsløshedslov, der var bedre end nogen Arbejdsløshedslov, vi tidligere havde kendt.

Se, det skulde man fortælle de socialdemokratiske Kredse fremfor daglig at droppe Utilfredshedens og Misfornøjelsens Gift ind i Aarerne paa disse Mennesker. Jeg tror nemlig, Socialdemokratiet skulde gøre sig klart, at den Mistillid, de søger at udsprede til — populært udtrykt — „Knud“, ikke automatisk vender tilbage i Form af Tillid til Hedtoft. Saa simpelt er det ikke mere! Det bliver meget snarere Aksel Larsen, der stryger den hele Profit.

Fra Maaned til Maaned, undertiden fra Uge til Uge, har det haglet ned med Dagsordener og Mistillidsvota, og hvis man nu ikke vidste bedre Besked, maatte man uvægerlig faa det Indtryk, at Danmark var

et misregeret Land, at alle andre Steder flød det med Mælk og Honning, medens vi herhjemme baade sultede og led Nød. Og saa er Forholdet dog det, alt taget i Betragtning, at man uden Overdrivelse kan sige, at af alle de Lande i Europa, der har været direkte berørt af Krigen, er vort det, hvis Befolkning er mest velnæret og, man kan vel ogsaa sige, mest velklædt. Dermed skal ingenlunde være sagt, at der ikke hist og her kan være Vanskeligheder, men det er i hvert Fald ikke Vanskeligheder, Regeringen som saadan kan have Ansvaret for eller er Skyld i, hvad man egentlig maa faa Indtryk af, naar man læser baade de store og de smaa „Socialdemokrat“er, „Land og Folk“ — og hvad de i øvrigt alle sammen hedder.

I den Kritik, der øves f. Eks. over for Brændselsituationen, ser man ganske bort fra Følgerne af den amerikanske Kulstrejke. De store Isvanskeligheder ignorerer man fuldstændig, og at den regnfulde Sommer skadede den hjemlige Brændselsproduktion — ja, det gaar man forholdsvis let hen over. Den faktiske Sammenhæng forties rent systematisk — den faktiske Sammenhæng, som er den, at Danmarks Kultildeling er fastsat i Henhold til den internationale Fordeling, og at denne Tildeling til enhver Tid hjemføres i det Omfang, Vejret og andre Forhold, som vi ingen Indflydelse har paa, tillader det. Da Regeringen før Jul netop med Henblik paa Følgerne af den amerikanske Kulstrejke og med Henblik paa en eventuel Isvinter tog Anledning til visse Indskrænkninger af Kulforbruget, blev det mødt med den voldsomste Protest fra de samme Kredse, der i Dag skælder ud over, at vi har for lidt Brændsel.

Ja, det er de politiske Vilkaar, som Regeringen har at virke under. Der foregaa ikke ret meget af ubehagelig Art, uden at det fra den Side følges af Omkvædet: det er Regeringens Skyld, det er Knuds Skyld! Det, der gaar, som det skal, er en Selvfølge, eller ogsaa skyldes det de uforlignelig gode Raad, som f. Eks. de ærede Medlemmer Hr. Hans Hedtoft og Hr. Aksel Larsen skyder Regeringen i Sinde. De, som ikke hørte den stærke Tale, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft holdt ved Vareforsyningslovens første Behandling, skulde tage og læse den i Rigsdagstidende for at faa et levende Indtryk af, hvilke Krav der stilles fra de samme Mennesker, der i sin Tid ikke selv vilde paa tage sig Regeringsbyrden. Det ærede Medlem forlanger Plan og Restriktioner og Reguleringer i et Omfang, der er ensbetydende med, at praktisk talt Halvdelen af Befolkningen skulde sættes til at administrere